

ဝိဇ္ဇာ

တာရှင်လို့မသွားပါနဲ့

သရုပ်ဖော်ပုံနှိပ်ရေး ဝန်ထောက်

(၁)

တစ်နေ့တာ ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည့် တာဝန်များ ပြည့်စုံပြီးစီးသွားသည်မို့ သူနာပြု
ဆရာမ လေး ချိုမြတ်စံ၏ ရင်ထဲတွင် ပေါ့ပါးလန်းဆန်း၍ နေ၏ ။

"ချိုသွားမယ် ကြီးကြီးပွင့်၊ ပေးခဲ့တဲ့ဆေးတွေ မသောက်ဘဲလဲ မနေနဲ့နော်"

ချိုမြတ်စံက သူ တာဝန်ကျသော အခန်းမှ လူနာအမျိုးသမီးကို ပြောလိုက်သည်။

လူနာ အမျိုးသမီးကြီးက မျက်ခွံများ ပိတ်သွားအောင် ရယ်လိုက်သည်။

"မရယ်နဲ့နော် ... မနက်ဖြန် ဆေးမသောက်တာ ချိုသိရင် ကြီးကြီးပွင့်ကို
ကလေးတွေ အခန်း မှာ ပြောင်းထားလိုက်မယ်"

"အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဆရာမ လေးရယ်၊ ကြီးကြီးပွင့် သောက်မှာ ပါ
စိတ်ချသွား စိတ်ချသွား"

ချိုမြတ်စံသည် သူ့လူနာ ဒေါ်အေးပွင့်၏ ဝတုတ်တုတ်လက်မောင်းကြီးကို
ချစ်စနိုးတစ်ချက် ဖျစ်ခဲ့ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

စကြိုကလေးအတိုင်း သူနာပြုများ နားခိုရာအခန်းသို့ ချိုမြတ်စံ
လျှောက်လာသည့်အခါတွင် အထူးခန်းနံပါတ် ခုနစ် ထဲမှ မကျေမနပ် ပြောနေသံတစ်ခုကို
ကြားလိုက်ရသည်။

ဆရာမ လေး ချိုမြတ်စံ၏ ခြေလှမ်းများ အလိုလိုရပ်တန့် သွားပါသည်။

"ညှို့လိုက်တဲ့ ဆရာမ ပဲ၊ သင်တန်းပြတက်ဖို့တော့ လိုနေပြီထင်တယ်၊ တကတဲ
လုပ်နေတာ မပြီးတော့ဘူး"

သူနာပြုဆရာမ လေး ချိုမြတ်စံသည် ပွင့်နေသော တံခါးမှ အတွင်းသို့
အသာကြည့်လိုက် သည်တွင် အလိုမကျဖြစ်နေသော ချောချောလှလှ လူနာအမျိုးသမီး
တစ်ယောက် ရှေ့တွင် တုန်တုန် ယင်ယင် ဖြစ်နေသော သူနာပြုဆရာမ လေး စုထွေးသွယ်ကို

တွေ့လိုက်ရသည်။

"ဪ ... ခုနက ရေချိုးခန်းထဲ ချော်လဲလာတယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး ထင်ပါရဲ့ ..."

ချိုမြတ်စံသည် တွေ့ဝေလေးဖင့် မနေတော့ဘဲ အခန်းခုနစ် ထဲသို့
ဝင်သွားလိုက်သည်။

"စုထွေး ဖယ် ... ဖယ် ချိုစည်းပေးလိုက် မယ်"

သူနာပြုဆရာမ လေး စုထွေးသွယ်သည် ချိုမြတ်စံကို တွေ့ရတော့
မျက်နှာကလေး လင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် ချက်ချင်း ပဲ ချိုမြတ်စံအတွက် နေရာကို ဖယ်ပေးလိုက် သည်။

သူနာပြုဆရာမ လေး ချိုမြတ်စံသည် သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ
လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်စွာ ဖြင့် လူနာအမျိုးသမီး ချောချောလှလှ၏ လက်ဖျံရိုးကို
ပတ်တီးစည်းပေးလိုက် သည်။

လူနာအမျိုးသမီးသည် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ သော အလှပိုင်ရှင် သူနာပြု
ဆရာမ လေး၏ လုပ်ဆောင်ချက်များ ကို စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ မျက်တောင်မခတ်
လေ့လာအကဲခတ်နေ၏ ။

"သိပ်များ တင်သွားသလားဟင် မမ"

ချိုမြတ်စံသည် မျက်နှာချိုချို အသံချိုချိုကလေးဖြင့် လူနာအမျိုးသမီး၏
မျက်နှာကိုကြည့် ကာ မေးလိုက်သည်။

လူကလေးက လှသကဲ့သို့ အသံကလေးကလဲ ချိုအေးသာယာလှသော ချ
မြတ်စံကို လူနာ အမျိုးသမီးက တစ်ချက်ပြုံး ပြပြီး -

"ဟင့်အင်း မတင်းပါဘူး"

သူတို့အနီးတွင် မျက်နှာသေးသေးငယ်ငယ်ကလေး ဖြစ်၍ ရပ်ကြည့်နေသော

သူနာပြုဆရာ မလေး စုထွေးသွယ်ကို ချီမြတ်စံက မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“စုထွေး လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်လေ၊ ချီ ခဏစောင့်ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ချီ၊ ဒါဆို စုထွေး ဆေးခန်းမှာ ဆေးသွားထုတ်လိုက်ဦးမယ်”

စုထွေးသွယ်သည် သူ့စကားအဆုံးတွင် ရပ်နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏ ။

စုထွေးသွယ် ထွက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ ပင် အမျိုးသားတစ်ဦး အခန်းထဲသို့ ကတိုက်က ရိုက်ပုံစံမျိုးဖြင့် ဝင်ရောက်လာသည်။

သူသည် ဥပဓိရုပ် ခန့်ငြားကောင်းမွန်လှသူ တစ်ယောက် ဖြစ်၏ ။

အသားမဖြူမညို။

အရပ်အမောင်း မြင့်မြင့်မားမားနှင့် ကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ကာယလည်း ရှိသူ ဖြစ်သည်။

ဂျူတီကုတ် အဖြူနှင့် လည်ပင်းတွင် နားကျပ်ကို ချိတ်ဆွဲထားနေသဖြင့် ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ် ကြောင်းကိုလည်း သိသာထင်ရှားနေစေပါ၏ ။

သူက ချီမြတ်စံထံသို့ မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် တင်းမာသလိုရှိနေသော မျက်နှာဖြင့် လှမ်းကြည့် လိုက်သဖြင့် ချီမြတ်စံမှ အလိုလိုရင်ထဲမှာ သူ့ကိုယ်ကလေး ကျုံ့သေးသွားသည်သို့ ခံစားလိုက်ရ သည်။

“ဒီအခန်းထဲက ကျုပ်ထွက်သွားတာ နာရီဝက်မ ကတော့ဘူး၊ ဒါတောင် ခင်ဗျား ခုမှ ပတ်တီး စည်းလို့ ပြီးသလားဟင်၊ တယ်ညှံသေးတာပဲ ကျွတ် ...”

လူက ကြည့်ကောင်းသလောက် ဆက်ဆံရေး ညံ့ဖျင်းပုံရသော ဆရာဝန်ကို ချီ မြတ်စံသည် စိတ်ကို ပြန်တင်း၍ တုန်လှုပ်ပုံမပြသော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီ နပ်(စ်)မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးနောင်၊ သူက ခုလေးတင်မှ မေသက်ဆီကိုဝင်လာတာပါ၊ အသုံးမကျတာ ခုနကဆရာမ ”

ဆရာဝန်လူချေသည် ချိုမြတ်စံထံမှ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲလွှဲလိုက်ပြီး လူနာအမျိုးသမီး၏ ခုတင်နံဘေးရှိ ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ချိုမြတ်စံလည်းမိမိဝင်ရောက်ကူညီခဲ့သော ကိစ္စပြီးဆုံးပြီ ဖြစ်၍ ဆေးလင်ပန်းကလေးကို

ယူကာ လူနာအမျိုးသမီး၏ အခန်းမှထွက်ခဲ့သည်။

“ဒီဆရာဝန်ဟာ ဒေါက်တာရန်နောင်စိုးဆိုတဲ့ လူပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ် သူပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မနေ့က သူစဝင်တာ ငါ့ဂျူတီနဲ့လွဲသွားလို့ မဆုံမိကြတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ အင်း...စုငွေထွေးတို့ အေးကြည်မတို့ပါးစပ်မှာ ရေပန်းစားနေတဲ့ ဒေါက်တာရန်နောင်စိုး ဆိုတာ ဆက်ဆံရေး တယ်ညှပ်ပါပဲလား။”

ချိုမြတ်စံသည် ဒေါက်တာရန်နောင်စိုးကို ဆက်ဆံရေး ညှပ်ဖျင်းသူ တစ်ယောက် ဟု သတ်မှတ်လိုက်မိသည်။

ဒေါက်တာရန်နောင်စိုးတစ်ယောက် သရဖူရွှေဝါအထူးကုဆေးခန်းသို့ ရောက်ရှိလာမည့် အကြောင်း သူနာပြုဆရာမ ကလေးများ နှုတ်ဖျားကပြောဆိုနေသည်မှာ ဟိုး...လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လကျော်ကတည်းက ချိုမြတ်စံကြားဖူးနေ၏ ။

လူကို မမြင်ဖူးခင်ကတည်းက သတင်းကြီးနေသော ဒေါက်တာရန်နောင်စိုးရယ်ပါ။

“အင်း ... သတင်းလဲ ကြီးလောက်ပါပေတယ်လေ၊ လူကလဲ လူချေ၊ ဘွဲ့တွေ ကလဲ တသီ ကြီးနဲ့ ငွေဂုဏ်၊ ကြေးဂုဏ်ကလဲရှိဆိုတော့ ဒါပေမယ့် ငါ့အတွက်တော့ အထင်ကြီးစရာမရှိပါဘူး၊ ဂုဏ်မောက်ပုံရတဲ့ ဒီလူကို ကြည့်မရပါဘူး ဟွန်း...”

သူနာပြုဆရာမ ကလေး ချိုမြတ်စံသည် အခန်းကထွက်ခါနီး တွင် နောက်သို့ သမင်လည်ပြန်တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်တွင် သူ့အပေါ်မျက်နှာကျောတင်းတင်းနှင့် ဆက်ဆံခဲ့သော ဒေါက်တာရန်နောင်စိုးသည် သူ့လူနာအမျိုးသမီးနှင့် ကျတော့ ကြည့်လိုပြီးလို

ရယ်လို့နေတာကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ရင်ထဲတွင် မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဪ ... သူက မျက်နှာနှစ် မျိုး ထားတတ်တဲ့လူ၊ ဟွန်း ...ကို

အထင်ကြီးစရာမရှိပါဘူး”

သူနာပြုဆရာမ လေး ချိုမြတ်စံသည် နံပါတ်ခုနစ် အခန်းဆီမှ လျင်မြန်စွာ လျှောက်ထွက်ခဲ့ တော့သည်။

(၂)

“ချိုရယ် ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွာ”

သူနာပြုများ နားခိုရာအခန်းတွင် အခြားသူနာပြုဆရာမ လေး သုံးလေးဦးနှင့် အတူရှိနေသော စုထွေးသွယ်က ချိုမြတ်စံဆီသို့ ပြေးလာကာ လက်ကိုကိုင်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ရပါတယ် စုထွေးရယ်၊ အချင်းချင်းပဲ ကူညီရမှာ ပေါ့”

ချိုမြတ်စံ မျက်စိမျက်နှာ သိပ်မကောင်းလှသည်ကို ကြည့်ပြီး စုထွေးသွယ် စိတ်ပူသွားမိ သည်။

“ချို ... သူများ ချို့ကို တစ်ခုခု ပြောလိုက်သေးလားဟင်”

“ချို့ကို ဒေါ်မေသက်ခိုင်က ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ ပြောလိုက်တာက ဒေါက်တာရန်နောင်စိုးပါ”

“ဟင် ... ဒေါက်တာ ရန်နောင်စိုး”

“ဟုတ်တယ် စုထွေး၊ မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းတောင် မပြုဘူး၊ ဒီအခန်းထဲက ကျုပ်ထွက်သွားတာ နာရီဝက်တောင် ကျော်သွားပြီး ခင်ဗျားခုမှ ပတ်တီးစည်းလို့

ပြီးသလားတဲ့ဟယ်၊ ညွှတ်ပဲတဲ့၊ ကျွတ် ကျက်နဲ့လဲ လုပ်လိုက်သေးရှင်ရေ"

"ဟယ် ... စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ချီရယ်"

"စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့၊ သူ့စိတ်ဓါတ်ကို ကြုံသိရတာ ပိုကောင်းပါတယ်၊ နောင်ကို ရှောင်စရာရှိရင် ရှောင်နိုင်တာပေါ့၊ မှုတ်ဖူးလားဟင် အေးကြည့်မ"

"ဟုတ်ပ"

"အင်း ... ဒေါက်တာ ရန်နောင်စိုးက တို့တွေ အပေါ်သာ တင်းမာတာ နေတာပါ။ ဒေါ်မေသက်ခိုင်နဲ့ ကျရင်တော့ အဟင်း ချီလို့၊ ရွှင်လို့၊ ကြည်လို့ ရှင်တို့ရဲ့ "

"အေး ... ဟုတ်တယ်၊ အေးကြည့်မ ချီ အခန်းဝရောက်မှ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိလိုက် တော့ သူကလေ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ ဒေါ်မေသက်ခိုင်ရဲ့ လက်ကို အသာကိုင်ပြီး ဘာတွေ ပြောနေ သလဲမသိဘူး၊ မျက်နှာကြီးက ချီကြည်ပြီး ရွှန်းနေတာပဲရှင်"

"ဒေါ်မေသက်ခိုင်ရဲ့ မျက်နှာကကော မှိုရသလို ဖြစ်မနေဘူးလား"

အေးကြည့်မခေါ် အေးအေးကြည့်မ ချီမြတ်စံကို မေးလိုက်သည်။

"အေး ... ဒေါ်မေသက်ခိုင် မျက်နှာကလဲ ဒေါက်တာ ရန်နောင်စိုးရှေ့မှာ ဘာကြည်သလဲ မပြောနဲ့"

"ဟယ် ... သူတို့ချင်းတော့ ကြည်မှာ ပေါ့၊ သူတို့က အစကတည်းက ဇာတ်လမ်းရှိနေကြတဲ့ သူတွေ ဟဲ့၊ နင်တို့နယ် ထူလိုက်ကြတာ"

သူတို့ရှိရာ အခန်းထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာသော ဆရာမ လေး ခင်မေဦးက ပြောလိုက်ပါ သည်။

"ဟင် ... ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းရှိတာလဲခင်၊ ပြောပြစမ်းပါ၊ ဝါသနာပါလွန်းလို့ပါ"

ခင်မေဦး၏ လက်ကို ကိုင်လှုပ်၍ အေးကြည့်မက ပြောလိုက်သည်။

"ဒီဂျူမ တော် တော် သူများ အကြောင်း သိချင်တယ်၊ ကဲ ... ပြောမယ် ...

ပြောမယ်၊ အဲဒီ လူ နာ ဒေါ်မေသက်ခိုင်နဲ့ ဒေါက်တာရန်နောင်စိုးတို့က ငယ်သူငယ်ချင်း
ကျောင်းနေဖက်တွေ တဲ့၊ တက္က သိုလ်ရောက်တော့မှ ကွဲသွားကြပြီး ခုမှ ပြန်ဆုံကြတာ
မကြာသေးဘူးတဲ့"

"ဪ ... ဒီလိုကိုး"

"သူတို့တွေ ဒီအသက်အရွယ်ရောက်မှ အိမ်ထောင်တွေ လဲ ရှိနေကြမှာ ပါ"

"ဒေါက်တာ ရန်နောင်စိုးက လူပျိုကြီးတဲ့၊ ဒေါ်မေသက်ခိုင်ကသာ
အိမ်ထောင်ရှိခဲ့ဖူးတာတဲ့"

"ဟင် ... ရှိခဲ့ဖူးတာဆိုတော့ ခုမရှိတော့ဘူးလားခင်၊ သူ့ယောက်
ျားဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ"

အေးကြည်မက အံ့သြဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"အေး ... မရှိတော့ဘူး၊ သူ့ယောက်ျား လက်ဖက်ကုန်သည် သူဌေး ဆုံးသွားတာ
တစ်နှစ် တောင် မပြည့်သေးတဲ့ သူက မုဆိုးမ ပူပူနွေးနွေးဟဲ့ အေးကြည်မရဲ့."

"ခင် ဒီသတင်းတွေ ဘယ်က ကြားခဲ့တာလဲဟင်"

"ခုနက မာမီ ဒေါ်ဌေးမြင့်အခန်းမှာ ဒေါက်တာရန်နောင်စိုး ပြောနေတာကို ခင်
ကြားခဲ့တာ စုထွေးရဲ့."

ချိုမြိတ်စံ ကတော့ ကောင်း၏ ဆိုး၏ ဘာတစ်ခွန်းမျှဝင်မပြော၊ မမေးဘဲ
နှုတ်ဆိတ်၍ သာ အဖော်များ ကို ကြည့်နေ၏ ။

"ဒေါက်တာရန်နောင်စိုးက ဒီအရွယ်အထိ မိန်းမမယူသေးတာ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဟင်"

"ဟဲ့ ဒါတော့ ငါလဲ ဘယ်သိမှာ လဲ၊ နင်သိချင်ရင် သူ့ကို ဒါရိုက်သွားမေးလိုက်၊ သူ
ဒေါ်မေ သက်ခိုင်ရဲ့ အခန်းထဲမှာ ရှိနေတာပဲ"

"တော် ပါ ခင်ရယ် ကြောက်လွန်းလို့"

အေးကြည်မသည် လူက ပုရသည့်အထဲ ဇက်ကလေး ပုကျသွား၏။

အေးကြည်မကို ကြည့်ကာ ချိုမြိတ်စံတို့ ရယ်လိုက်မိကြသည်။

"သူ့ယောက်ျားသူဌေးက ဘယ်လောက်များ ပိုက်ဆံတွေ ထားခဲ့သလဲ မသိဘူးနော်၊ ဒေါ်မေ သက်ခိုင် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စိန်တွေ ကို ညွတ်နေတာပဲ"

"အေးဟဲ့ နားကပ်ကြီးက ကာလပေါက်ဈေးနဲ့ ဆိုရင် လေးငါးသိန်းထက် မအောက်ဘူး"

"ချမ်းသာလို့လဲ ဇာချဲ့နိုင်တာပေါ့ အေးကြည်မရယ်၊ လာတတ်တဲ့ အခန်းကလဲ စပါယ်ရှယ် အခန်းတစ်ခုကို ကိုးရာ တစ်ထောင်ကျတယ်၊ ဆရာဝန်ဆိုလဲ စပါယ်ရှယ်လစ်မှ သူ ဘယ်လောက် ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းသာကြည့်တော့"

"ဆရာဝန် ကတော့ ဗရီးနေမှာ ပေါ့"

စုထွေးသွယ်က ပြောလိုက်သည်။

"ဟဲ့ ...မိစုထွေး၊ ညည်းလူနာခန်းထဲမှာ ဆရာဝန်ရှိနေတာနော်၊ ဒီမှာ အချိန်ဖြုန်းနေလို့ ဟုတ် ပေ ဖြစ်နေဦးမယ်"

"ဟာ ... ခင် မသိပါဘူး၊ ဒေါ်မေသက်ခိုင်က ဒေါက်တာရန်နောင်စိုး ရှိနေရင် သူ့အခန်းထဲမှာ စုထွေး ရှိနေတာ မကြိုက်ဘူးရှင့်"

"အဲဒါဆိုလဲ ထိုင်၊ ရော့ ... ကော်ဖီသောက်၊ ကျုပ်ဖျော်ထားတယ်၊ သီတာလဲ သောက်ဦး"

"ကျေးဇူးပဲ အေးကြည်မရယ်၊ ချို ဆာနေတာနဲ့ အတော် ပဲ"

"ဟဲ့ ... ချို၊ ဂျူတီပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ခေါင်းပေါ်က ဦးထုပ်လဲ ချွတ်ပါဦး"

"အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... မေ့သွားတယ် ခင်၊ ဒေါ်မေသက်ခိုင်တို့အကြောင်းထဲ"

စိတ် ဝင်စားသွားမိလို့လေ"

ချိုမြတ်စံသည် ရယ်မောရင်း သူ့ခေါင်းပေါ်တွင် ဆောင်းထားသော သူနာပြု ဦးထုပ်ဖြူဖြူက လေးကို ချွတ်လိုက်သည်။

"စုထွေး ချို အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒေါက်တာက ဒေါ်မေသက်ခိုင်ကို သိပ်အကဲပို လွန်း အားကြီးတယ်"

"ဟဲ့ ... ဂျပမ၊ နင်ကလဲလေ ထူပ၊ အရေး ပေးမှာ ပေါ့ဟဲ့၊ သူက လူပျို၊ ဟိုက ရှေ့က ဒေါ်သာ တပ်ထားတယ်၊ လူက သူနဲ့မတိမ်းမယိမ်း ချောချောလှလှကြီးဆိုတော့ ... နင်စဉ်းစားသာ ကြည့် တော့ပေါ့ဟယ်"

ခင်မေဦး၏ အပြောကို သဘောကျကာ ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြပြန်သည်။

ချိုမြတ်စံ တစ်ယောက် သာ ကော်ဖီခွက်ကလေးကို တဖူးဖူးမှ တိရင်း ပြုံး နေ၏ ။

"စုထွေး ... ဟဲ့ ... စုထွေး ... ဆရာဝန်ပြန်သွားပြီ နင့်လူနာဆီကို သွားတော့လေ"

သူနာပြုများ နားနေရာ အခန်းပြင်ဘက်မှ ခေါင်းကလေးအထဲကိုကဲကြည့်၍ နော်ဂျူး လီး ပြောလိုက်သော အခါ စုထွေးသွယ်သည် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲထ၍ ပြေးပါတော့သည်။

"အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... စုထွေးလို ထူထူအအ မျိုးကျမှပဲ ဒေါ်မေသက်ခိုင်ရဲ့ အခန်း ကို ကျရတယ်လို့ ရယ်ရတယ်"

"စုထွေးနဲ့ပဲ ကိုက်ပါတယ်၊ အေးနဲ့ဆိုရင်တော့ ခဏလေး အိုးစားကွဲသွားနိုင်တယ်"

"ဂျပမက လေထွားလိုက်တာ၊ ထုပ်စိလိုက်လို့ ထပ်ပုသွားဦးမယ်"

ခင်မေဦးက လက်သီးဆုပ်ကို ရွယ်လိုက်သဖြင့် အေးကြည်မကလေး ဇက်ပုသွား၏ ။

စုထွေးသွယ်သည် လက်တစ်ဖက်က ဓါတ်ဘူးကို ပိုက်ကာ ကျန်တစ်ဖက်က ပါးစပ်ကလေး ကို ပိတ်၍ ရယ်ရင်း အခန်းတွင် :မှ အပြေးကလေး ထွက်ခွာသွား၏ ။

"ဒေါက်တာရန်နောင်စိုးက နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတာ မကြာသေးဘူးလို့ ပြောတယ်၊ ဟုတ် လား ခင်"

"ဟုတ်တယ် အေးကြည်မရဲ့ ၊ အိဒင်ဘတ်ကနေ အမ်အာစီပီ ယူလာတာလေ"

"သူက ဘာဘွဲ့တွေ လဲ ခင်"

ချိုမြတ်စံက ပထမဦးဆုံးသော မေးခွန်းကို မေးလိုက်ပါသည်။

"အမ်ဘီဘီအက်(စ်)၊ အမ်အီးဒီ (ဆိုင်းရင့်)၊ အင်နာနာမယ်ဒီစင်နဲ့ အမ်အာစီပီ အိဒင်ဘတ် လေ မျိုးရဲ့ "

"ဪ ..."

"လူကလဲ မင်းသားရုပ်၊ ချမ်းကလဲ ချမ်းသာ၊ ဘွဲ့တွေ ကလဲ တသိကြီးနဲ့ဆိုတော့ မြောက်ချင် စရာပေါ့ ချိုရယ်"

ချိုမြတ်စံက ပါးချိုင့်ကလေးများ ပေါ်အောင် ပြုံး ကာ ခင်မေဦးကို ကြည့်နေရာမှ သူ့လက်ပတ် နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

"အဲ ... အချိန်တောင် အတော် နှောင်းသွားပြီ၊ ပြန်ဦးမှ၊ ဒီနေ့ ချိုအခန်းဖော် စောစောအိမ် ပြန်ပြီး ချက်ပြုတ်ထားမယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့ လားမသိဘူး၊ တော် ကြာ သူ့ဘာမှ လုပ်မထားရင် ချို ည စာငတ်နေဦးတော့မယ်၊ သူက စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး ခင်တို့ရဲ့ "

"ကဲ ... ကြွကြွ ...မဖုရားလေးရေ၊ သတိလဲ ထားသွားဦးနော်၊ နောက်က လိုက်တဲ့လူတွေ ဘာတွေ လဲ တွေ့ နေဦးမယ်"

"အိုး ... မလိုက်မှာ တော့ မပူနဲ့၊ ဒီလောက် ကျက်သရေရှိရှိ ချောလှနေတဲ့ ချိုကို ဘယ် ယောက်ျားမျိုးကမှ လက်လွှတ်ခံမှာ လဲ"

"အဟင်း ... ဟင်း ... သိပ်မြှောက်မနေနဲ့နော် အေးကြည်မ၊

ခေါင်မိုးပေါက်သွားလိမ့်မယ်"

"မြှောက်ပင့်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ချို၊ ချိုက တကယ်လှတာပါ။ ယောက်ျားတွေ
မပြောနဲ့၊ အေးတို့လို မိန်းမတွေ တောင် ချိုအလှကို ငေးယူရတယ် သိလား"

ချိုမြတ်စံသည် သူ့ ပလတ်စတစ် ခြင်းတောင်းကလေးကို ရယ်မောရင်း
ကောက်ကိုင်လိုက် သည်။

"ချိုရေ ... ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ခင် ကတော့ ချိုနဲ့ လိုက်ဖက်ညီတဲ့လူကို
ရှာတွေ့ ထားပြီ သိလား"

"ဟယ် ... ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်းပါခင် အေး ကြားချင်လို့"

"ဒေါက်တာ ရန်နောင်စိုးလေ"

"အဲ ... ခင်တော့ ချိုကို ဝေဒနာတွေ ပေးချင်ပြီနဲ့တူတယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့ ခင်ရယ်၊
ဒေါ်မေသက် ခိုင်ကြီးကို ကြောက်လွန်းလို့ပါ။ တော် ပြီ ... တော် ပြီ၊ ချို သွားတော့မယ်"

သူနာပြုဆရာမ ကလေး ချိုမြတ်စံသည် ခြေလှမ်းများ မှာ :စွာ ဖြင့် နားနေခန်းမှ
ထွက်သွား တော့သည်။

"ဟုတ်ပါ၊ ခင် ပြောမှပဲ အေးလဲ စဉ်းစားမိတယ်၊ ချိုနဲ့ဆိုရင်
ဒေါက်တာရန်နောင်စိုး သိပ် လိုက်မှာ ပဲနော်၊ မျက်စိနဲ့ မြင်ကြည့်တာနဲ့တောင် ရင်ထဲမှာ ပီတိ
ဖြစ်လိုက်တာ"

မျက်လုံးကလေးမှိတ်၍ အေးကြည်မက ပြောလိုက်သည်။

"အေးအေးကြည်"

"ဟိုက် ... ဗုဒ္ဓေါ"

အပြင်ဘက်ဆီမှ သူနာပြုအုပ်မကြီး ဒေါ်ဌေးမြင့်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသော

အခါ အေးကြည်မ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး ခင်မေဦး၏ မျက်နှာကို မျက်လုံးပြူးကြီးများ ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

"ဟဲ့ ... မြန်မြန်သွား ... ခေါ်နေပြီ၊ အဆူခဲနေရဦးမယ်"

ခင်မေဦးက တွန်းလွှတ်လိုက်သဖြင့် အေးကြည်မသည် ပုလုံးပုလုံးနှင့် အခန်းတွင် မှ ပြေး ထွက်သွား၏ ။

(၃)

သရဖူရွှေဝါ အထူးကုဆေးခန်း ခြံဝင်းကြီးထဲက ထွက်လိုက်သည့်အခါတွင် အင်းလျားကန် ဆီမှ ဖြတ်၍ တိုက်ခတ်လာသော လေအေးသည် ချိုမြိတ်စံကို ထွေးပွေ့ပက်ဖျန်း သွားပါ၏ ။

"ဟား ... အမောပြေလိုက်တာ၊ လေအေးက အေးနေတာပဲ"

နွေဦးတွင် အဖိုးတန်လှသော လေနအေးကို တရှိက်မက်မက် ရှူရှိုက်ရင်း ချိုမြိတ်စံ၏ ရင်ထဲ တွင် ကြည်လင်အေးမြ သွားပါ၏ ။

ကားမှတ်တိုင်ရှေ့တွင် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် စောင့်ဆိုင်းနေချိန်တွင် သရဖူရွှေဝါ ခြံဝင်းအတွင်းမှ နောက်ဆုံးပေါ် မာစီဒီးကားဖြူဖြူကြီး မောင်းထွက်လာသည်ကို ချိုမြိတ်စံ တွေ့ ရ၏ ။

"ဪ ... သူပြန်သွားမှကိုး"

ဒေါက်တာရန်နောင်စိုး၏ ကားကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်မိနေစဉ် လိုင်းကားက မှတ်တိုင်သို့ ဆိုက်လာသည်။

သူမ ကားပေါ်သို့ တိုးဝှေ့တက်လိုက်ပြီး အတွင်း ဘက်နား တိုး၍ နေရာယူလိုက်သည်။

ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံသို့ ရောက်သော အခါ ကားပေါ်မှ သူမ ဆင်းလိုက်သည်။

လမ်းတွင် စပျစ်သီးကလေး တစ်ဆယ်သား ဝယ်ခဲ့ပြီး ငှားရမ်းနေထိုင်သော တိုက်ခန်းဆီသို့ ချီမြတ်စံ လျှောက်ခဲ့ပါသည်။

ချီမြတ်စံတို့ တိုက်ခန်းမှာ ဒုတိယထပ်တွင် ရှိသည်။

လှေကားပေါ်တက်ခဲ့ပြီး ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သော အခါ လက်သံ ပြောင်ပြောင်နှင့် ထုထောင်းနေသော အသံကို ချီမြတ်စံ ကြားလိုက်ရသည်။ သူမ ပြုံး ပြုံး တံခါးရွက် ကို ခေါက်လိုက်သည်။

တော် တော် ကြာကြာကလေးနေမှ လက်နှီးစုတ်ကို လက်က ကိုင်ကာ ဖိုသီဖတ်သီနှင့် သင်း ယဉ်ယဉ် တစ်ယောက် တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်ကို တွေ့ ရသည်။

"ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ ကြာလိုက်တာ"

"ချီခေါ်နေတာ ကြားတယ်၊ ဟင်းအိုးဆီသပ်ရင်း ငါးပိထောင်းနေလို့ ကြာသွားတာပါ၊ အဟင်း"

"ဘာတွေ များ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်တွေ ချက်နေတာလဲ သင်းယဉ်"

"ငါးမြင်းခေါင်းချဉ်ရည်နဲ့ ရခိုင်ငါးပိထောင်း စပ်စပ်လေ"

"အား...တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ကြားရတာ နဲ့တောင် သွားရည်ကျချင်လာပြီ"

"ဒါဆိုမြန်မြန်ရေချိုး၊ အတို့၊ အမြုပ်လဲစုံအောင် သင်းယဉ်ဝယ်လာတယ် ချီ"

"အိုကေ"

ချီမြတ်စံသည် ကပျာကယာအဝတ်အစားများ လဲလှယ်ပြီး ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

"အင်း.....ဒီလိုကျတော့လဲ သင်းယဉ်က တော် ရှာသားပဲ"

သူ့ အခန်းဖော်ကို သူနာပြုဆရာမ လေး ချီမြတ်စံကကြိတ်၍ ချီးကျူး

မိလိုက်သည်။

သင်းယဉ်ယဉ်နှင့် ချိုမြတ်စံသည် နှစ် ဦးစလုံး ရန်ကုန်သူတွေ မဟုတ်ကြပါ။

ချိုမြတ်စံက လှည်းကူးသူ၊ သင်းယဉ်ယဉ်ကပုသိမ်သူ ဖြစ်သည်။

နှစ် ဦးစလုံး ရန်ကုန်မြို့ တွင် အလုပ်အကိုင်နှင့် စီးပွားလာရှာကြရင်း

ဆုံဆည်းခင်မင်သွားကြ သဖြင့် ယခုလိုတိုက်ခန်းကို ငှားရမ်းကာ

အတူပူးပေါင်းနေထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ချိုမြတ်စံက သူနာပြု...။

သင်းယဉ်ယဉ် ကတော့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ အတွင်းရေးမှူး မကလေး ဖြစ်သည်။

သင်းယဉ်ယဉ်တွင် မိဘဆွေမျိုးနှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမအသိုင်းအဝိုင်းများ

ရှိကြသေးသော် လည်း ချိုမြတ်စံတွင် တော့ မိဘနှစ်ပါးတိမ်းပါးသွားပြီး၊

မောင်ငယ်တစ်ဦးသာရှိသည်။

မောင် ဖြစ်သူ မိုးမြင့်ဆွေသည် လှည်းကူးအစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွင်

အထက်တန်းပြဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၏ ။

သူ့ဇနီးမာဦး ကတော့ မူလတန်းပြဆရာမ ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ချိုမြတ်စံသည် သူနာပြုသင်တန်းအောင်လက်မှတ် ရရှိသွားသော အခါ မိဘများ

ချန်ရစ်ခဲ့ သော နေအိမ်ကလေးကို မောင် ဖြစ်သူတို့ ဇနီးမောင်နှံကိုအပ်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန်မြို့ တွင် လာရောက်အ လုပ်လုပ်ကိုင်နေခြင်း ဖြစ်၏ ။

သင်းယဉ်ယဉ်သည် အပျင်းထူတတ်သည်ကလွဲ၍

စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိသူတစ်ယောက် မို့၊ ချိုမြတ်စံ သူ့ကိုနှစ် ခြိုက်ပြီး သူနှင့်

အတူနေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရေမိုးချိုးပြီးသော အခါ သင်းယဉ်ယဉ်က ထမင်းပွဲအသင့်ပြင်ပြီး

ထိုင်စောင့်နေသည်မို့ ထမင်းစားပွဲဆီသို့ ချိုမြတ်စံလျှောက်ခဲ့သည်။

"လာ ချို၊ ချိုလက်ရာတွေ ချဉ်းပဲ သင်းယဉ်အမြဲအချောခိုင်ခံ့စားစားနေတာ ခု သင်းယဉ် ချက်တာကို ချိုစားလှည့်ဦး ဆွေမျိုးမေ့သွားမယ်သိလား"

"အမိလေးရယ်.....ကျုပ်မှာ မေ့စရာဆွေမျိုးလဲ ရှိမနေတော့ပါဘူးနော်၊ အမိသာ ကိုယ့်ဟင်း ကိုယ်ပြန်စားပြီး ကိုဇာဏီကိုမေ့မသွားနဲ့"

သင်းယဉ်ယဉ်က ရယ်လိုက်သည်။

အားပါးတရ ရယ်လိုက်ခြင်းပါ။

"ဘာတွေ များ ဒီလောက်တောင် သဘောကျသွားတာလဲ သင်းယဉ်"

"အဟင်း.....ဟင်း.....ဟင်း.....ကိုဇာဏီကိုတော့ မေ့မှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဘာ ဖြစ်လို့"

"မေ့လို့မရအောင် ချစ်နေလို့ပေါ့ချို"

"ဟွန့်.....တကယ်ပြောတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား သင်းယဉ်၊ စိတ်များ တာကို ချ မသိဘူးမထင်နဲ့ နော်"

"တကယ်ပါချိုရဲ့သင်းယဉ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ၊ ကိုဇာဏီကိုပဲ သင်းယဉ်ရဲ့ အဖော်မွန် အ ဖြစ် လက်တွဲသွားဖို့လေ"

"ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် သင်းယဉ်၊ မိန်းကလေးမျက်နှာများ လွန်းတာလဲ မကောင်း ဘူး၊ ချိုက သင်းယဉ်အတွက် ကြိတ်ပြီး စိုးရိမ်နေမိတာ၊ သင်းယဉ်ကိုချိုက ညီမလေး တစ်ယောက် လို ချစ်ခင်မိနေတာပါသင်းယဉ်"

"သင်းယဉ်ကလဲ ချိုကိုဒီအတိုင်းပါပဲ ချိုရယ်။ ဒါနဲ့ ချိုနက်ဖြန် ဒေးအော့(ဖ်)နော်"

"ဟုတ်တယ် သင်းယဉ်၊ မနက်စောစောထပြီး ဘုရားသွားမလို့တောင် စိတ်ကူးထားတယ်၊ မနက်ဖြန် ဖေဖေဆုံးတာ ငါးနှစ် ပြည့်တယ်လေ"

"မနက် ချို ဘုရားသွားလေ၊ ညနေကျရင်တော့ ချို ယဉ်ယဉ်နဲ့လိုက်ရမယ်"

"ဘယ်လိုလဲ သင်းယဉ်"

"ချိနဲ့ ကိုဇာဏီတို့ ဒီနေ့ နှစ် ဦးသဘောတူလက်စွပ်လဲလိုက်ကြပြီလေ၊ ဒီမှာ "

သင်းယဉ်ယဉ်က သူ့လက်ကလေးကို ချုံမြတ်စုံ၏ ရှေ့သို့ ထိုးပြလိုက်သည်။

အရည်အသွေး စုနေအောင်လှနေသော ပုလဲလက်စွပ်ကလေးက

သင်းယဉ်ယဉ်၏ လက်သူ ကြွယ်ကလေးပေါ်တွင် လှပဝင့်ထည်နေပါ၏ ။

"အယ်...ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ခုမှပဲမြင်မိတော့တယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ သင်းယဉ်ရယ်၊ ကွန်ဂရက် ကျလေးရှင်း"

"ကျေးဇူးပဲ ချို၊ ဒီအတွက် မနက်ဖြန် ချိုကို နဝဒေးမှာ ရပ်ရှင်ပြပြီး ညစာကို ဟောဝန်နန်းမှာ ကျွေးမယ်၊ ချိုမလိုက်ဘူးလို့ မငြင်းရဘူးနော်"

"အို.....ဒီကိစ္စမျိုးမှာ တော့ ချိုမငြင်းတတ်ပါဘူးသင်းယဉ်"

"သင်းယဉ်က တမင် ချိုအားရက်ကိုမှ ရွေးလိုက်တာ ချ
ကိုလိုက်စေချင်လို့သိလား၊ ဒါနဲ့ ချို သင်းယဉ်ချက်တုံ့ဟင်းတွေ ကောင်းလားဟင်"

"အို.....ကောင်းတာပေါ့၊ ပြောနေတဲ့စကားတွေ အမျှင်မပြတ်သေးတာနဲ့ သင်းယဉ်ကို မချီးကျူး ရသေးတာပါ။ သိပ်ကောင်းတယ် သင်းယဉ်၊ ကိုဇာဏီကြီးတော့ သင်းယဉ်ရဲ့ လက်ရာတွေ ကိုသာ စားရရင် ခုထက်တောင်ပိုချစ်သွားမှာ ချ မြင်ယောင်သေးတယ်၊ တကယ်...တကယ်"

သင်းယဉ်ယဉ်သည် ပီတိဖြာမဆုံး ဖြစ်နေ၏ ။

"သင်းယဉ် ကိုဇာဏီနဲ့လက်စွပ်လဲလိုက်တာကို သင်းယဉ်တို့အိမ်ကိုမပြောဘူးလား၊ သူတို့ သဘောတူညီမှု ကို သင်းယဉ်မယူတာများ မှာ နေမလားဟင်"

"သင်းယဉ်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ကို သင်းယဉ်ဘာသာဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် အဖေတို့အမေတို့က ပေးထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သင်းယဉ်အိမ်ကို ဒီအကြောင်းပြောမှာ ပါ။

မနက်ဖြတ် သန့်ဘက်လောက် ပုသိမ်ကိုဖုန်းဆက်ဖို့ စဉ်းစားထားပါတယ်"

"ကောင်းပါတယ် သင်းယဉ်"

သင်းယဉ်ယဉ်နှင့် ချိုမြတ်စံတို့သည် ညစာကို စားသောက်ပြီးစီးသွားသော အခါ ပန်းကန် ခွက်ယောက် များ အတူတကွ ဆေးကြောသန့်စင်လိုက်ကြသည်။

ပြီးလျှင် ချိုမြတ်စံသည် သူဝယ်လာသော စပျစ်သီးကလေးကို သန့်စင်အောင်ဆေးကြောပြီး ပန်းကန်တွင် ထည့်ကာ အိမ်ရှေ့ခန်းကိုယူဆောင်လာခဲ့သည်။

"စား.....သင်းယဉ် ချိုတယ်"

သင်းယဉ်ယဉ်က တစ်လုံးကိုဖြုတ်ယူပြီး ဆက်တီကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

"အင်း.....သင်းယဉ်ယဉ် အိမ်ထောင်ပြုသွားရင် ချို တစ်ယောက် တည်း ဖြစ်တော့မယ်၊ ချို တော့အဖော်ရှာရဦးတော့မှာပဲ"

"ဘယ်လိုအဖော်မျိုးလဲချို"

သင်းယဉ်ယဉ်က ပြုံး စစမျက်နှာကလေးဖြင့် ချိုမြတ်စံကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

"အခန်းဖော်ရှာမှာ ပါနော်၊ သင်းယဉ်တို့လို အဖော်ရှာတာမျိုးတော့ ချို စိတ်မဝင်စားသေးဘူး"

"အဟင်း.....မတွေ့သေးလို့ ပြောတဲ့စကားပါအမိရာ"

"မတွေ့သေးတာပဲ ကောင်းပါတယ်"

"ဘာလဲ၊ ချိုကတစ်သက်လုံး အပျိုကြီးလုပ်မယ်လို့များ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားလို့လားဟင်"

"တစ်သက်လုံးအပျိုကြီးလုပ်မယ်လို့တော့ စိတ်မဆုံးဖြတ်ထားသေးပါဘူး။"

ဒါပေမဲ့ ခုလော လောလတ်လတ် အချိန်မှာ တော့ ချို တစ်ယောက် တည်းနေရတဲ့ဘဝကို ပိုပြီးနှစ်သက် တယ် သင်းယဉ်"

"ချို.ဘဝမှာ တစ်ခါမှချစ်သူရည်းစား မထားမိခဲ့ဘူးလားဟင်"

"အင်း"

]]သင်းယဉ် ကတော့ ကိုဇာဏီနဲ့ဆိုရင် သုံးယောက် တိတိထားဖူးတယ်}}

]]အရင်လူတွေ ကို ဘာ ဖြစ်လို့သင်းယဉ် အိမ်ထောင်ဖက်အ ဖြစ် မရွေးတာလဲဟင်}}

သူတို့ စိတ်သဘောက သင်းယဉ်နဲ့ မတိုက်ဆိုင်လို့ပေါ့ အဓိရယ်။

]]ဟုတ်တယ်၊ ကိုဇာဏီရဲ့ ရိုးသားတည်ကြည်ဖြောင့်မတ်မှု တွေ ကို သင်းယဉ်ကြိုက်တယ်၊ ကိုဇာဏီက သဘောထားလဲကြီးတယ်၊

သင်းယဉ်ကအရင် ချစ်သူဟောင်းအကြောင်းတွေ ကိုပြော တော့ သူက နားလည်ခွင့်လွှတ်တယ်လေ}}

ချိုမြတ်စံက ခေါင်းလေးတစ်ဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍ နားထောင်နေ၏ ။

သင်းယဉ်ယဉ်သည် တိုင်ကပ်နာရီကိုမော့ကြည့်ပြီး သူ၏ ဆယ့်နှစ် လက်မ ရောင် စုံတီဇွီ ကလေး၏ ခလုတ်ကိုထနှိပ်လိုက်သည်။

ကြော်ငြာများ လာနေသည်ကို တွေ့ ရသည်။

]]အင်း...သင်းယဉ်၊ မောင်နဲ့လက်ထပ်ရင် ဒီတီဇွီကလေး ချို.အတွက် အဖော်အ ဖြစ်ထားခဲ့ မယ် ချို}}

]]နေပါစေ သင်းယဉ်၊ သင်းယဉ်ကြည့်ဖို့ပဲ ယူ သွားပါ}}

]]သင်းယဉ်ကို မောင်က နှစ် ဆယ့်တစ်လက်မ တီဇွီနဲ့အက်(ဒ်)ဝယ်ပေးမှာ ချိုရဲ့.

}}

}}တယ်ဟုတ်ပါလား}}

]]သင်းယဉ်က တီဇွီ၊ ကတ်ဆက်၊ ရေခဲသေတ္တာ၊

တိုက်နဲ့ကားနဲ့အဆင့်မြင့်မြင့်နေချင်တာ မောင်ကသိနေတယ်လေ၊ သူက
အခုကုန်သည်လိုင်းကို ဝင်နေတာဆိုတော့ သင်းယဉ်နေချင်သလို နေဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေ
ရှိနေတယ် ချီရဲ့ }}

]]ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် သင်းယဉ်}}

သင်းယဉ်ယဉ် ကတော့ သူ့စိတ်ကူးနှင့် သူ ပြုံး ပျော်၍ နေပါ၏ ။

ချီမြတ်စံသည် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကို

ဆွဲယူပြီးလှန်လှောနေလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ တစ်နေကုန်ပင်ပန်းခဲ့ရသမျှကို အနားယူရန် အိမ်ခန်းထဲသို့
ထထွက်ခဲ့သည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲ၍ နေလိုက်သည့်အချိန်တွင် ခန္ဓာကိုယ်ကနားနေမှု
ရရှိသော်လည်း သူ့ စိတ်ကနားနေမှု မရနိုင်သေးသည်ကို ချီမြတ်စံသိရှိလာရသည်။

သူ့မျက်စိတွင် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ဥပမိရုပ်ခန့်ထည်လှသော

ဒေါက်တာရန်နောင်စိုးကို မြင်ယောင်လာသည်။

ပြီးတော့....

မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့်သူပြောလိုက်သော ပြစ်တင်စကားများ

ကိုလည်းကြားယောင်မိ လာသည်။

]]ဒီအခန်းထဲက ကျုပ်ထွက်သွားတာ နာရီဝက်မ ကတော့ဘူး၊ ဒါတောင်

ခင်ဗျားကခုမှ ပတ်တီးစည်းလို့ ပြီးသလား၊ တယ်ညံ့သေးတာပဲ ကျွတ်}}

]]အင်း....ဒီဆရာဝန်က သူ့မျက်စိထဲမှာ သတိထားမိတာ ဒေါ်မေသက်ခိုင်

တစ်ယောက် တည်းပဲထင်ပါရဲ့ ၊ ဒါကြောင့် မို့သာ စောစောက ဒေါ်မေသက်ခိုင်ကို

ကြည့်နေတာ၊ စုထွေးသွယ်လား ငါလားဆိုတာ ခွဲခြားမသိ ဖြစ်နေတာပေါ့။

ဒီလိုအထာကိုင်နေတဲ့ဆရာဝန်မျိုးနဲ့ နောင်ကို ငါတွဲမကျတာပဲကောင်းပါတယ်၊
ငါဒီလောက်သည်းခံစိတ်မွေးနိုင်တာတောင် စိတ်ထဲမှာ တော့ တစ်မျိုးပဲ ဖြစ်မိတယ်။

သူနာပြုဆရာမလေး ချိုမြတ်စံသည် သူ့စိတ်အာရုံထဲက
ဒေါက်တာရန်နောင်စိုးကို ဖယ် ထုတ်ပစ်နေသော်လည်း မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ရှုတင်းတင်း သူ့မျက်နှာ ...

စူးရှသော သူ့မျက်ဝန်းများက သူ့ကို ကြည့်နေလျက်ဆဲဟု ချိုမြတ်စံ
ထင်ယောင်နေမိသည်။

တီဗွီခွန်ပြီး၍ ယဉ်ယဉ် တစ်ယောက် အိမ်ခန်းထဲ ဝင်လာခွန်အထိ ချိုမြတ်စံ
ခုတင်ပေါ်တွင် ဟိုဘက်လှည့်လိုက် သည်ဘက်လှည့်လိုက် ဖြစ်နေ၏။

"ချို အိပ်မပျော်သေးဘူးလား"

"အင်း"

"သင်းယဉ်က ချို အိပ်ပျော်နေပြီတောင် မှတ်တာ၊ ချို အိပ်မပျော်နိုင်တာ
အကြောင်းများ ရှိနေပြီလားဟင်"

"ဟင် ... မဟုတ်တာ သင်းယဉ်ရာ"

"အဟင်း ... မသိဘူးလေ ဒါဆိုရင် ဒီအချိန်မျိုးမှာ ဆိုရင် ချို နှစ် နှစ် ခြုံကံခြုံ
ကံကြီးကို အိပ်ပျော်နေတတ်လို့ပါ"

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး သင်းယဉ်ရယ်၊ ချိုမှာ အိပ်မပျော်နိုင်စရာ
ဘာအကြောင်းမှလဲ တွေ့ : စရာမရှိပါဘူး၊ ဒီအတိုင်း အိပ်မပျော် ဖြစ်နေတာပါ"

"ဒါဆိုလဲ ဝှုတ်နိုက်ချို"

သင်းယဉ်ယဉ်က ချိုမြတ်စံကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ခုတင်ခြင်ထောင်ကို ဆွဲချကာ
ခုတင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

ချိုမြတ်စံ သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသထွက်မိသွားသည်။

တစ်ခါတစ်လေ သူနာပြုဆရာမ ကလေးတွေ ကို ဆရာဝန်ကြီးတွေ ၊ သူနာပြု
အုပ်ကြီးတွေ က ဆူတတ် ငေါက်တတ်တာမျိုး ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထရှိပါပဲလျက် ဘာကြောင့် များ
ဒီဒေါက်တာ ရန်နောင်စိုးနဲ့ ကျမှ သူ့ရင်ထဲ အရှိုးရာထင်သလို ဖြစ်နေရတာ ပါလိမ့်။

ချိုမြတ်စံ တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ နားမလည်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်နေမိသည်။

မုန့်လုံး စက္ကူကပ်သည်သို့ အတွေ့သံသရာတွင် လည်ရင်း နောက်ဆုံးတွင်
တော့ ချိုမြတ်စံ တစ်ယောက် အိပ်ပျော်သွားရသည်။

*